

Kinderen die wees zijn geworden door het gewapende conflict

Door het conflict in Comuna 13 zijn er veel kinderen zonder ouders in het gebied. Sommigen verloren hun vader of hun moeder, maar anderen verloren beiden. Dat is wat Valentina op de jonge leeftijd van vier jaar is overkomen. Op 5 oktober 2001 zat Valentina op school in de buurt van haar huis in de wijk Veinte de Julio met haar kleuterklasgenoten. Het was een rustige ochtend en de kinderen speelden maar plotseling werd die ogenschijnlijke rust onderbroken door meerdere schoten buiten. De kinderen werden bang, sommigen huilden, zonder te weten wat er aan de hand was. Verschillende van hen zagen vanaf het schoolplein hoe sommige schutters skimaskers droegen en hoe ze Valentina's vader vermoordden en oudere kinderen renden naar binnen waar ze was, om haar te vertellen wat er was gebeurd. Ze was bang en ze begreep niet precies wat er aan de hand was, maar ze ging naar buiten om te kijken. Toen ze haar dode vader zag liggen op de grond in een plas bloed, was ze overweldigd door tranen. Zij huilde ontroostbaar, roepend om haar vader die nooit meer zou antwoorden omdat hij voor altijd het zwijgen opgelegd was door criminelen. De lerares, Catalina, nam Valentina mee in haar armen en probeerde haar een beetje te kalmeren. Het meisje leed een verschrikkelijk trauma nadat ze haar vader op de grond had zien liggen na de schietpartij. De dagen gingen voorbij en Valentina was erg bang om alleen te slapen en zelfs om naar de kleuterschool te gaan. Haar moeder was haar dichtstbijzijnde steun en werkte om in haar basisbehoeften te voorzien. Maar de pijn van Valentina werd niet minder, want de persoon van wie ze het meest hield was weggenomen uit haar leven. Haar moeder werd vermoord op 22 juli 2002 in het gebied dat bekend staat als La Ye in de Veinte de Julio buurt. Toen Valentina erachter kwam dat haar moeder was gedood net zoals haar vader had ze weer ontroostbaar gehuild en had ze zich alleen maar afgevraagd waarom het leven een straf was. Ze had "Mama, mama, verlaat me niet" geroepen. Tranen en angst hadden haar weer verteerd. Het is lang geleden, en hoewel haar grootmoeders van moeders- en vaderskant voor haar zorgden en haar liefde en gezelschap gaven, lijdt Valentina nog altijd vanwege de dood van haar ouders. Ze lijkt verdrietig en huilt de hele tijd. Het is heel moeilijk voor haar geweest om alle andere kinderen met hun ouders te zien omdat zij wist ze nooit meer bij haar ouders zou kunnen zijn.

Kinderen vast in het vuurgevecht

De kinderen op straat zaten vaak vast in vuurgevechten tussen de verschillende kanten. Veel minderjarigen werden bijna geraakt door de kogels en beleefden momenten van extreme angst. Marlyes, sportinstructeur en inwoner van de San Javier-buurt, vertelt wat zij en 25 kinderen moesten doormaken:

“Op zaterdag 9 maart 2002, rond acht uur 's ochtends, was ik naast het wooncomplex Nueva Andalucia met 25 kinderen van 8 tot 12 jaar oud. We wachtten tot de bus ons ophaalde en ons naar de San Lorenzo voetbalschool in de gemeente Envigado zou brengen. Plots was er een gewapende confrontatie en zaten we vast in het midden van de schietpartij. We hadden geen plaats om te schuilen, want de wachter van de woonwijk sloot de hoofdingang van het wooncomplex en ging op de vloer liggen zodat hij niet geraakt zou worden door de kogels. Ook hadden alle huizen die in de buurt waren hun deuren gesloten. We konden het zoemen van de kogels dichtbij voelen komen. We waren erg bang en de kinderen huilden. We schreeuwden hysterisch naar de bewaker om de poort voor ons te openen omdat we vermoord zouden